09/02/2021

Spiritualitate și dăruire la Mănăstirea Pietroasa-Borșa

Situată într-un cadru natural mirific, la poalele masivului Pietrosul din Munții Rodnei, la altitudinea de 1.000 de metri, Mănăstirea Pietroasa-Borșa îmbogățește tezaurul spiritual și cultural al Maramureșului. Peisajul îți taie respirația și te simți aici mai aproape de cer și de Dumnezeu. Locul respiră pace, armonie și duh de rugăciune, de aceea mulți oameni vin aici în căutare de mângâiere și odihnă sufletească.

Istoria acestei mănăstiri a început timid, la 26 octombrie 2007, când

Înaltpreasfinţitul Părinte Justinian Chira, Arhiepiscopul Mara-mu-re-șului și Sătmarului, a pus piatra de temelie, binecuvântând înființarea schitului cu hramul „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul”. Retras, așezat pe un teren abrupt, înconjurat de vegetație sălbatică, străjuit doar de pietre și bătut de vânt, noul schit

: statornicia și perseverența
inat în viața obștii monahale
ndrumate de maica stareță
mbrozie Piticari.

Biserica mănăstirii este construită din lemn, acoperită cu draniță în stil specific maramu-reșean, fiind un lăcaș de rugăciune pentru credincioșii din împrejurimile orașului Borșa, dar și popas pentru turiștii care trec prin zonă. Pentru cei care se avântă la Cascada Cailor, Mănăstirea Pietroasa-Borșa este un popas binevenit, fiind în imediata apropiere a telescaunului și a traseului de pornire către cascadă.

Maica stareță Ioanichia Timiș este gazdă primitoare pentru toți credincioșii care vin aici, la fel cum a fost și pentru noi. Mănăstirea are o istorie surprinzătoare, dintre cei nouă copii ai familiei Timiș, cinci fete au devenit călugărițe. Familia Timiș a decis să doneze o parte din terenul pe care îl deține pentru construirea unui schit. Astfel două dintre fetele familiei Timiș sunt monahii aici, la Mănăstirea Pietroasa, iar trei sunt călugărițe la mănăstiri din țară.

Maica Ioanichia Timiș a participat la con-strucția sfântului lăcaș chiar de la început, din anul 2007. La doar 14 ani, a plecat la Mănăstirea „Sfânta Cruce” din Oradea. După 13 ani de ucenicie, s-a întors în localitatea natală pentru a ajuta la ridicarea actualei mănăstiri, după cum ne-a mărturisit: „Eu sunt de loc din zonă, am crescut aici și de aceea mi-a fost ușor în această lucrare. Așa a fost rânduiala lui Dumnezeu, pentru că nu mă gândeam că mă voi mai întoarce, dar dacă oamenii de aici au cerut, am răspuns nevoilor lor”.

În incinta așezământului monahal este amplasată o casă cu două niveluri și mansardă, care cuprinde chiliile maicilor, sala de mese și bucătăria. Tot aici se află atelierele de croitorie și broderie. Iar pentru oaspeți, monahiile au construit o casă de lemn rotundă, care în prezent se dovedește insuficientă pentru cei care, vara, doresc să poposească câteva zile la mănăstire. Fiind situată într-o zonă de munte, mulți oameni caută să împletească ieșirea în natură cu hrana spirituală pentru

Ca urmare a strădaniilor și realizărilor duhovnicești și administrative a acestei obști monahale, la hramul „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul” din 2013, schitul a fost ridicat la rangul de mănăstire. „Am încercat să îmbinăm rugăciunea cu munca de ridicare a bisericii și a construcțiilor din incintă”, ne-a spus maica stareță. Deși nu a avut un model anume în familie, monahia Ioanichia a avut o chemare puternică de a-I sluji toată viața lui Dumnezeu, căci, spune ea, „dacă nu ai chemare, nu poți să stai în mănăstire”.

n 2018, biserica mănăstirii a fost sfințită de către Preasfinţitul Părinte Iustin, Episcopul Maramureșului și Sătmarului, iar în 2019 a primit și hramul Icoanei Maicii Domnului Prodomița.

Programul liturgic respectă tipicul mănăstiresc, care cuprinde cele 7 Laude, săvârșirea Sfintei Liturghii zilnic, la care se adaugă Taina Sfântului Maslu în duminicile din cele patru posturi. „Chiar dacă am avut și încă mai avem de lucru cu ridicarea mănăstirii, ținem foarte mult la rânduiala monahală. În fiecare zi se slujește Sfânta Liturghie, la care participă toate maicile, și am simțit cum rugăciunea ne-a ajutat foarte mult”, a adăugat monahia Ioanichia.

Denumirea actuală a mănăstirii denotă scopul pentru care a fost construită: să rămână neclintită în păstrarea credinței ortodoxe și în promovarea valorilor spirituale ale neamului nostru în această zonă a țării atât de vitregită de-a lungul istoriei. Monahiile au început timid, dar iată că Bunul Dumnezeu le-a ajutat să se adune o obște de 14 monahii și locul a fost atât de frumos împodobit cu altar de slujire lui Dumnezeu și oamenilor.

Răzbătătoare, monahia Ioanichia nu s-a lăsat doborâtă de încercări și de munca grea, ci s-a implicat cu perseverență în toate detaliile pe care le presupune ridicarea unui așezământ monahal, astfel încât, în prezent, la poalele masivului Pietrosul s-a conturat o mănăstire în toată splendoarea ei. Orele de trudă le consideră închinate lui Dumnezeu ca mulțumire pentru toate darurile primite. „Cu tot greul care a fost cu ridicarea con-strucțiilor, totuși am în suflet o mulțumire și o pace că am făcut ceea ce trebuia. Am ascultat chemarea de a reveni pe locurile natale și a înălța un altar închinat lui Dumnezeu”, a adăugat maica stareță.

Pentru localitatea Borșa, cu aproximativ 28.000 de locuitori, dintre care mulți sunt plecați la muncă în străinătate, mănăstirea, aflată la 5 km distanță, rămâne un reper de spiritualitate și păstrare a tradiției ortodoxe.

ziarullumina.ro